

[Foul Dam.]

problemer; ja, undskyld mig, men det var noget mere rationelt, hvis man gav bevillingerne til dem, der har naturlige forudsætninger for at udtale sig om disse ting.

Hr. Lembourn og jeg taler jo gerne og vil gerne virke pædagogisk; men der er andre, der ikke har de samme talegaver som i hvert fald hr. Lembourn, og det er vel for meget forlangt, at et sådant stående udvalgs medlemmer skulle påtage sig hele den pædagogiske opgave, som man — desværre med rette — må indrømme at det ikke er lykkedes at få klaret hidtil. Jeg tror slet ikke på, at et sådant stående udvalg kan — som jeg tror hr. Per Møller sagde — klargøre alle disse problemer for befolkningen. Det magter ikke en gang folketingsmedlemmer. Jeg tror i og for sig, der er tilstrækkelig mange problemer, som folketingsmedlemmerne har brug for at klargøre for befolkningen først, og som måske ligger nærmere for folketingsmændene.

Men hele dette udvalg kan jeg egentlig ikke se nogen særlig mening med. Jeg skal naturligvis gerne gå med i arbejdet, hvis det bliver nedsat, og jeg er enig med hr. Niels Matthiasen i, at det kan være en god idé at lade udvalget for forretningsordenen se på det. Men vi har for det første en styrelse, som efter loven i sin tid blev nedsat netop uden repræsentanter for folketingets partier, fordi man ønskede, at her skulle en række folkelige grupper med, for at man kunne få en bredde og en åbenhed af en anden art end den, man regnede med fandtes i folketinget.

Vi har i forvejen en praksis, hvorefter finansudvalget tager stilling til de forskellige projekter, der foreligger, og som kræver penge, og vi har endelig en mulighed for at benytte selve tinget til at rejse debatter af den ene eller den anden art i spørgetiden, ved egentlige forespørgsler, ved forslag til beslutninger osv. Der er muligheder nok, allerede som det er, og jeg ser ikke, at det stående udvalg kan gøre så forfærdelig meget. Jeg foreslog ved første behandling af dette forslag i første samling, at man eventuelt kunne få en årlig rapport fra styrelsen, naturligvis under forudsætning af, at der er penge til at få den udarbejdet — det er altid forudsætningen — og at udvalget så kunne drøfte den. Men i øvrigt

vil jeg gerne, hvis udvalget nu bliver nedsat, give udvalget en naturlig opgave.

Det, der er alfa og omega i spørgsmålet om u-landspolitik, er jo bevillingerne, og det er jo sådan, at den principielle velvilje over for bevillinger kan være meget stor; den bliver straks betydelig mere kølnet, når det kommer til de konkrete bevillinger. Jeg tror, der kunne være mening i, at man planlagde udgiftspolitikken på dette område ganske klart i de kommende år. Det er muligt, at vi allerede nu har forsømt så meget, at vi ikke kan klare den ene procent i 1970-71; vi burde kunne gøre det, men det er muligt, at fortidens synder er så voldsomme, at der ikke er noget at gøre ved det. Men vi kan bestræbe os for i hvert fald meget snart at nå til den ene procent. Det er penge, det drejer sig om, og det er en plan med hensyn til at få benyttet disse penge på en ordentlig måde. I Sverige og en række andre lande har man den samme debat, og her har man givet den et udtryk i den A B C-bog, som er blevet lavet efter nogle udsendelser i Hylands Hörna, og som sælges til fordel for leprabørn over hele verden. Dér er bogstavet „u“ repræsenteret ved følgende vers, som jeg tillader mig at oversætte, ikke fordi jeg tvivler på, at folketingets medlemmer forstår svensk, men de forstår måske ikke mit svensk:

„U-landshjælp er at forsage
af og til en peberkage.“

Så småt har det jo været hidtil, og så småt vil det såmænd også være, selv om vi når frem til den ene procent. Men den ene procent bør vi nå frem til hurtigt; det måske kommende udvalg kunne eventuelt bidrage til det, og for at det kan få en konkret arbejdsopgave, skal jeg tillade mig på min gruppes vegne at stille følgende forslag om motiveret dagsorden:

„Idet folketinget opfordrer udenrigsministeren til

at udarbejde en plan for Danmarks bistand til udviklingslandene i de kommende år ud fra den målsætning, at bistanden snarest skal nå op på 1 pct. af nationalproduktet, og til

at give folketinget en redegørelse herfor inden udgangen af indeværende samling, fortsætter tinget behandlingen af den foreliggende sag.“